

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 7 lipca 2017 r Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił na podstawie wniosku W. M. (1) wydania zaświadczenia o ustawodawstwie dotyczącym zabezpieczenia społecznego mającym zastosowanie do osoby uprawnionej na formularzu A 1 dla I. N. (1) na okres 17.05.2017 - 16.05.2018 r.

Jako podstawę prawną organ rentowy wskazał art. 83b ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. 2016/963, z późn. zm.) oraz art. 1 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr (...) z dnia 24 listopada 2010 r. , rozporządzenie (WE) nr 883/2004 i rozporządzenie (WE) nr 987/2009. Organ rentowy podniósł, że w przypadku obywateli państw trzecich, przepisy rozporządzeń koordynacyjnych stosuje się po spełnieniu warunku legalnego zamieszkiwania na terytorium państwa członkowskiego, w tym przypadku w Polsce, oraz znajdowania się w sytuacji, która pod każdym względem dotyczy więcej niż jednego państwa członkowskiego, przy czym pojęcie „zamieszkanie” zostało zdefiniowane w art. 1 pkt j) Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 jako miejsce, w którym osoba zwykle przebywa. ZUS podniósł, że artykuł 11 ust. 1 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 wskazuje elementy służące ustaleniu miejsca zamieszkania w rozumieniu ośrodka interesów życiowych, tj. czas trwania i ciągłość pobytu na terytorium zainteresowanych państw członkowskich; sytuacja danej osoby, w tym: charakter i specyfikę wykonywanej pracy, w szczególności miejsce, w którym praca ta jest zazwyczaj wykonywana, jego stały charakter oraz czas trwania każdej umowy o pracę; jej sytuację rodzinną oraz więzi rodzinne; prowadzenie jakiegokolwiek działalności o charakterze niezarobkowym; w przypadku studentów - źródło ich dochodu; jego sytuację mieszkaniową, zwłaszcza informacje, czy sytuacja ta ma charakter stały; państwo członkowskie, w którym osoba uważana jest za mającą miejsce zamieszkania dla celów podatkowych. Dokonując analizy materiału dowodowego organ rentowy wskazał, że I. N. (1) przebywa w Polsce jedynie w związku z zatrudnieniem, natomiast faktycznym miejscem zamieszkania na stałe jest Ukraina, gdzie mieszka jego rodzina, a faktycznym powodem przemieszczenia się do Polski i pobytu są względy ekonomiczne związane ze świadczeniem pracy, a wynajęty lokal jest tylko czasowym miejscem zamieszkania.

/decyzja – k. nienum. akt ZUS/

W dniu 10 sierpnia 2018 r odwołanie od powyższej decyzji wnieśli W. M. (1) i I. N. (1), podnosząc, że I. N. (1) jest zatrudniony przez płatnika na stanowisku kierowcy, stale zamieszkuje na terenie RP, opłaca w Polsce podatki, a jego zamiarem jest dalszy stały pobyt na terytorium RP.

/odwołanie – k. 2, k. 2 akt VIII U 1702/17/

Sprawy z obu odwołań zostały połączone do wspólnego rozpoznania.

/postanowienie – k. 11 akt VIII U 1702/17/

Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. w odpowiedziach na złożone odwołania wniósł o ich oddalenie, podtrzymując stanowisko wyrażone w zaskarżonej decyzji.

/odpowiedzi na odwołanie – k. 7, k. 7 akt VIII U 1702/17/

Na rozprawie w dniu 19 stycznia 2018 r pełnomocnik ZUS wniósł o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, określając wartość przedmiotu sporu na kwotę 7000 zł.

/e- protokół z dnia 19.01.18 00:11:38/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W. M. (1) prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą M. w zakresie transportu i gospodarki magazynowej. Siedziba firmy mieści się pod adresem (...) (...)-(...) D.. W. M. (1) zatrudniał w 2016 i 2017 r obywateli Ukrainy.

/informacja w celu wydania zaświadczenia – k. nienum. akt ZUS, wykaz k. 37/

W dniu 14 kwietnia 2017 r doszło do zawarcia umowy o pracę na czas nieokreślony pomiędzy W. M. (2) (...), na stanowisku kierowcy ciągnika siodłowego, w pełnym wymiarze czasu pracy . Jako miejsce wykonywania pracy wskazano siedzibę firmy oraz miejsce wyznaczone przez pracodawcę.

/umowa – k. 21 /

I. N. (1) posiada świadectwo kierowcy do celów zarobkowego przewozu drogowego rzeczy na podstawie licencji wspólnotowej ważne od 27.04.2017 do 5.09.2017 r. oraz od 6.09.2017 do 9.05.2020.

Posiada zezwolenie typu A na pracę cudzoziemca na terytorium RP, w charakterze kierowcy ciągnika siodłowego, na podstawie umowy o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy, dla i na rzecz W. M. (1), wydane na okres od 10 maja 2017 do 9 maja 2020 r.

Posiada wizę na okres od 3 kwietnia 2017 r do 5 września 2017 r oraz od 30 października 2017 r do 29 października 2018 r.

/świadectwo – akta osobowe – zał. k. 39, k. 85, kserokopia wizy – akta osobowe – zał. k. 39, k. 84, zezwolenie – akta osobowe zał. k. 39/

W. M. (1) wskazał w informacji w celu wydania zaświadczenia o ustawodawstwie właściwym, że w Polsce czas pracy I. N. wynosi 15%, pozostałe – 85 %. Wniósł w nim o wydanie zaświadczenia na okres 17.05.2017 – 16.05.2018.

/informacja w celu wydania zaświadczenia – k. nienum. akt ZUS/

W dniu 13 maja 2017 r I. N. (1) złożył oświadczenie, że jego miejscem zamieszkania jest (...), (...)-(...) D..

/oświadczenie – k. nienum. akt ZUS/

W dniu 1 czerwca 2017 r doszło do zawarcia umowy najmu pomiędzy R. M. i I. N. (1), której przedmiotem jest lokal mieszkalny w miejscowości S. pod numerem 16 w gminie D., na okres 12 miesięcy z możliwością przedłużenia. Czynsz określono na kwotę 480 zł.

/kserokopia umowy – k. 21/

Płatnik wynajmuje od brata - R. M. część biurową należącej do niego nieruchomości. W ramach podwórka - gospodarstwa jest także budynek mieszkalny, gdzie znajduje się wynajmowany pokój z łazienką i kuchnią. I. N. ma tam własne garnki, sztućce i kubki. Przebywa tam, gdy wraca z trasy (jeździ do Hiszpanii, Niemiec, Holandii, Belgii, Portugalii, W.) – w tygodniu przez dwa dni. Na Ukaranie był w czerwcu 2016 r w związku ze śmiercią brata oraz we wrześniu 2016 r w związku z koniecznością ubiegania się o wizę. Mieszka tam jego żona, zamężna córka i wnuk. Jest tam dom należący do córki i ona ten dom utrzymuje. I. N. przekazuje rodzinie raz na trzy miesiące 1000 – 1500 Euro. I. N. chciałby mieszkać w Polsce.

Pod tym adresem są meldowani także inni pracownicy płatnika, którzy tam nie przebywają. Faktycznie mieszkają gdzie indziej. Adres ten wskazują w celu umożliwienia kontaktu, odbioru korespondencji czy kupna samochodu.

/zeznania W. M. (1) – e – prot. z dnia 27.10.2017 00:02:04 – 00:16:08 w zw. z e – prot. z dnia 19.01.18 00:02:15 – 00:08:26, zeznania I. N. (1) – e – prot. z dnia 8.12.17 00:07:08 – 00:24:09 w zw. z 00:28:34, zeznania świadka R.

M. – e – prot. z dnia 27.10.2017 00:18:56 – 00:31:31, zeznania świadka B. O. – e – prot. z dnia 27.10.2017 00:33:21 – 00:49:39, wykaz – k. 56/

I. N. (2) odprowadza podatki na terenie RP. Został zgłoszony do ubezpieczeń społecznych.

/okoliczność bezsporna, zgłoszenie identyfikacyjne – akta osobowe zał. k.39/

Dotychczas płatnik występował o wydanie zaświadczenia A1, podając dla pracowników adres pracodawcy. Do marca 2017 r organ rentowy wydawał zaświadczenia bez zastrzeżeń.

/zeznania świadka B. O. – e – prot. z dnia 27.10.2017 00:33:21 – 00:49:39/

Sąd Okręgowy dokonał następującej oceny dowodów i zważył, co następuje:

W rozpoznawanej sprawie bezspornym było, że I. N. (1) , jako obywatel Ukrainy został zatrudniony przez polskiego pracodawcę – W. M. (1) i wykonuje pracę na terenie kilku państw Unii Europejskiej. Kwestia sporna dotyczyła tego, czy organ rentowy winien wydać zaświadczenie A1 w związku z tym zatrudnieniem.

Zgodnie z art. 2a ust. 1 i 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (T.j. Dz.U. 2017 poz. 1778), ustawa stoi na gruncie równego traktowania wszystkich ubezpieczonych bez względu na płeć, rasę, pochodzenie etniczne, narodowość, stan cywilny oraz stan rodzinny.

Zasada równego traktowania dotyczy w szczególności warunków objęcia systemem ubezpieczeń społecznych.

Zgodnie z art. 5 ust. 2 tej ustawy nie podlegają ubezpieczeniom społecznym określonym w ustawie obywatele państw obcych, których pobyt na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej nie ma charakteru stałego i którzy są zatrudnieni w obcych przedstawicielstwach dyplomatycznych, urzędach konsularnych, misjach, misjach specjalnych lub instytucjach międzynarodowych, chyba że umowy międzynarodowe stanowią inaczej.

Stały pobyt to pobyt niezmienny w danym okresie, czyli w okresie realizacji podstawy ubezpieczenia, przy czym nie ma większego znaczenia okoliczność dotycząca tego, jaką administracyjną gwarancję prowadzenia działalności lub zapewnienie pobytu miał w Polsce obywatel państwa obcego. (tak SN w wyrokach: z dnia 17 września 2009 r., II UK 11/09, OSNP 2011, nr 9-10, poz. 134, z dnia 6 września 2011 r., I UK 60/11).

Zgodnie z art. 25 kc miejscem zamieszkania osoby fizycznej jest miejscowość, w której osoba ta przebywa z zamiarem stałego pobytu.

Pojęcie miejsca zamieszkania, przyjęte w art. 25, jest konstrukcją prawną, na którą składają się dwa elementy: fizyczne przebywanie w danej miejscowości i zamiar, wola stałego pobytu . Powszechnie przyjmuje się, że oba te elementy muszą występować łącznie. Dla ustalenia miejsca zamieszkania nie wystarczy zatem ani samo zamieszkiwanie w sensie fizycznym, jednak bez zamiaru stałego pobytu, choćby zamieszkiwanie trwało przez dłuższy czas, ani sam zamiar stałego pobytu w danej miejscowości niepołączony z przebywaniem w tej miejscowości. O „miejscu zamieszkania” rozstrzyga zawsze całokształt okoliczności wskazujących na zejście się stanu faktycznego przebywania z zamiarem takiego przebywania (por. wyroki SN z dnia 21 listopada 1966 r., II PR 512/66, OSNC 1967, nr 7–8, poz. 136, oraz z dnia 7 czerwca 1983 r., II UR 4/84, OSP 1984, z. 12, poz. 265).

Zamiar stałego pobytu musi być określony na podstawie obiektywnych możliwych do stwierdzenia okoliczności. O zamiarze takim świadczy to, że w danej miejscowości w danym czasie znajduje się centrum życiowe danej osoby, a więc występują okoliczności pozwalające przeciętnemu obserwatorowi na wyciągnięcie wniosku, że określona miejscowość jest głównym ośrodkiem działalności danej osoby, w której aktualnie koncentruje się jej życiowe centrum./Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w G. z dnia 23 lutego 2017 r., I SA/Gl (...)/

Zgodnie z ustawą z dnia 12 grudnia 2013r. o cudzoziemcach (Dz.U.2017.2206 t.j.) - art. 114 - zezwolenia na pobyt czasowy i pracę udziela się, gdy celem pobytu cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest wykonywanie pracy oraz spełnione są łącznie następujące warunki:

1) cudzoziemiec posiada:

a) ubezpieczenie zdrowotne w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych lub potwierdzenie pokrycia przez ubezpieczyciela kosztów leczenia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,

b) źródło stabilnego i regularnego dochodu wystarczającego na pokrycie kosztów utrzymania siebie i członków rodziny pozostających na jego utrzymaniu;

2) cudzoziemiec ma zapewnione na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej miejsce zamieszkania;

3) podmiot powierzający wykonywanie pracy nie ma możliwości zaspokojenia potrzeb kadrowych na lokalnym rynku pracy;

4) wysokość wynagrodzenia, która jest określona w posiadanej przez cudzoziemca umowie z podmiotem powierzającym wykonywanie pracy, będącej podstawą wykonywania pracy, zawartej w formie pisemnej, nie jest niższa niż wysokość wynagrodzenia pracowników wykonujących w tym samym wymiarze czasu pracy pracę porównywalnego rodzaju lub na porównywalnym stanowisku;

5) 20 wysokość miesięcznego wynagrodzenia, o którym mowa w pkt 4, nie jest niższa niż wysokość minimalnego wynagrodzenia za pracę.

W ocenie Sądu brak jest podstaw do oceny zasadności odwołania w oparciu o definicję miejsca zamieszkania w oparciu o definicję wynikającą z treści art. 25 kc, w szczególności w zakresie zamiaru stałego pobytu, skoro ustawa o cudzoziemcach wskazuje także możliwość uzyskania pozwolenia na pobyt czasowy. / por. w tym zakresie Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w R. z dnia 18 marca 2014 r. , (...) SA/ (...)/14 LEX nr 1453045/

Zgodnie z art. 60 ustawy o cudzoziemcach wizę S. lub wizę krajową wydaje się w celu, m.in. wykonywania pracy, w okresie nieprzekraczającym 6 miesięcy w ciągu kolejnych 12 miesięcy, na podstawie wpisanego do ewidencji oświadczenia o powierzeniu wykonywania pracy cudzoziemcowi, wykonywania pracy, o której mowa w art. 88 ust. 2 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, w okresie nieprzekraczającym 9 miesięcy w roku kalendarzowym, wykonywania pracy innej, niż określona w pkt 5 i 5a.

W rozpoznawanej sprawie I. N. w związku z zawartą umową o pracę miał zamiar - co najmniej w okresie obowiązywania umowy przebywać na stałe na terenie Polski w celu świadczenia pracy zarobkowej, dającej źródło utrzymania i miał w Polsce zagwarantowane miejsce zamieszkania. Miał także pozwolenie na pracę oraz na pobyt na terenie RP w związku z wydanymi wizami. Zatem jego zamieszkanie i praca w Polsce miały charakter legalny, mając na względzie cytowane wyżej przepisy.

W związku z tym, że I. N. - obywatel Ukrainy, został zatrudniony przez polskie przedsiębiorstwo i wykonuje pracę na terytorium Polski oraz równocześnie wykonuje pracę najemną na terytorium innych krajów członkowskich Unii Europejskiej należało zastosować przepisy wspólnotowej koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego – rozporządzenia z Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 883/2004 z 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. Urz. UE Nr L.04.166/1) zwane rozporządzeniem podstawowym a także rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 987/2009 z 16 września 2009 r. dotyczące wykonania rozporządzenia (WE) Nr 883/2004 (Dz. Urz. UE Nr L.09.284/1) zwane rozporządzeniem wykonawczym oraz Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr (...) z dnia 24 listopada 2010 r. rozszerzającego rozporządzenie (WE) nr 883/2004 i rozporządzenie (WE) nr 987/2009 na obywateli państw trzecich, którzy nie są

jeszcze objęci tymi rozporządzeniami jedynie ze względu na swoje obywatelstwo (Dz.Urz.U.E.L Nr 344, str. 1) zwane rozporządzeniem rozszerzającym.

Zgodnie z art. 1 rozporządzenia rozszerzającego rozporządzenie podstawowe i wykonawcze nr (...) i nr (...) mają zastosowanie do obywateli państw trzecich, którzy nie są jeszcze objęci tymi rozporządzeniami jedynie ze względu na swoje obywatelstwo, pod warunkiem że zamieszkują oni legalnie na terytorium państwa członkowskiego i znajdują się w sytuacji, która pod każdym względem dotyczy więcej niż jednego państwa członkowskiego.

Istotna była kwestia rozstrzygnięcia, czy I. N. „zamieszkuje legalnie na terytorium państwa członkowskiego” czyli na terytorium Polski.

Z Preambuły rozporządzenia rozszerzającego wynika, że Parlament Europejski, Rada oraz Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny wezwały do lepszej integracji obywateli państw trzecich, którzy legalnie zamieszkują na terytorium państw członkowskich, poprzez przyznanie im jednolitych praw, odpowiadających możliwie jak najbardziej tym, z których korzystają obywatele Unii. Wskazano, że na mocy niniejszego rozporządzenia rozporządzenie nr 883/2004 i rozporządzenie nr 987/2009 powinny mieć zastosowanie tylko o tyle, o ile dana osoba już legalnie zamieszkuje na terytorium państwa członkowskiego.

Przepisy rozporządzenia rozszerzającego nie zawierają definicji „legalnego zamieszkania”. Natomiast z art. 1 rozporządzenia wynika, że określenie „zamieszkanie” oznacza miejsce, w którym osoba zwykle przebywa (lit. j), zaś w art. 11 rozporządzenia wykonawczego określające elementy służące ustaleniu miejsca zamieszkania, ale tylko w przypadku gdy pomiędzy instytucjami dwóch lub więcej państw członkowskich istnieje rozbieżność opinii w odniesieniu do ustalenia miejsca zamieszkania osoby, do której stosuje się rozporządzenie podstawowe, zwrócono uwagę na konieczność wspólnego porozumienia w oparciu o ogólną ocenę wszystkich dostępnych informacji dotyczących :

1. czasu trwania i ciągłość pobytu na terytorium zainteresowanych państw członkowskich,
2. sytuację danej osoby, w tym :
  - charakter i specyfikę wykonywanej pracy, w szczególności miejsce, w którym praca ta jest zazwyczaj wykonywana, jej stały charakter oraz czas trwania każdej umowy o pracę;
  - jej sytuację rodzinną oraz więzi rodzinne;
  - prowadzenie jakiegokolwiek działalności o charakterze niezarobkowym;
  - jej sytuację mieszkaniową, zwłaszcza informację, czy sytuacja ta ma charakter stały;
  - państwo członkowskie, w którym osoba uważana jest za mającą miejsce zamieszkania dla celów podatkowych.

Zgodnie z art. 11 ust. 2 w przypadku, gdy uwzględnienie poszczególnych kryteriów w oparciu o istotne okoliczności wymienione w ust. 1 nie doprowadzi do osiągnięcia porozumienia przez zainteresowane instytucje, zamiar danej osoby, taki jaki wynika z tych okoliczności, a zwłaszcza powody, które skłoniły ją do przemieszczenia się, są uznawane za rozstrzygające dla ustalenia jej rzeczywistego miejsca zamieszkania.

W rozpoznawanej sprawie organ rentowy nie stosował procedury uzgodnień z jakąkolwiek inną instytucją zabezpieczenia społecznego, którą to procedurę określają w szczególności art. 6, 15 oraz 16 rozporządzenia wykonawczego nakazujące zwrócenie się - w przypadku istnienia wątpliwości bądź rozbieżności - do instytucji innego państwa członkowskiego. Odstąpienie od stosowania tej procedury wynikało zapewne z braku wątpliwości, bowiem , w przypadku występującego w sprawie pracownika jedynym wyznacznikiem jaki mógł być stosowany przy ustalaniu właściwego ustawodawstwa było miejsce siedziby zatrudniającego go przedsiębiorstwa.

Koordinacja systemów zabezpieczenia społecznego państw członkowskich Unii Europejskiej opiera się bowiem na zasadzie, że osoby przemieszczające się na terytorium Unii podlegają systemowi zabezpieczenia społecznego tylko jednego państwa członkowskiego (art. 11 rozporządzenia podstawowego) i zasadą jest stosowanie jako właściwego miejsca wykonywania pracy, zaś wyjątki objęte zostały dyspozycją m.in. art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego .

Zgodnie z tym przepisem osoba, która normalnie wykonuje pracę najemną w dwóch lub więcej państwach członkowskich, podlega ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym ma miejsce zamieszkania, jeżeli wykonuje znaczną część pracy w tym państwie członkowskim lub jeżeli nie wykonuje znacznej części pracy w państwie członkowskim, w którym ma miejsce zamieszkania - ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym znajduje się siedziba lub miejsce wykonywania działalności przedsiębiorstwa lub pracodawcy, jeżeli jest zatrudniona przez jedno przedsiębiorstwo lub jednego pracodawcę.

Przepisy art. 13 ust. 2 i 3 rozporządzenia podstawowego mają na celu wyeliminowanie podwójnego (lub wielokrotnego) ubezpieczenia w różnych państwach członkowskich albo zapobieżenie sytuacji, w której dana osoba nie będzie podlegała żadnemu ustawodawstwu, a więc z punktu widzenia ustalenia ustawodawstwa istotne jest, aby w jego wyniku zainteresowany został objęty ubezpieczeniem tylko w jednym państwie członkowskim i aby mógł zrealizować ustanowione w art. 19 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego uprawnienie do wystąpienia do instytucji danego państwa członkowskiego z wnioskiem o wydanie poświadczenia na formularzu A1.

Ocena takiego żądania należy do organów i instytucji właściwych tego państwa członkowskiego, zaś poświadczenie ustawodawstwa na formularzu A1 jest ogólnoeuropejskim dokumentem służącym do potwierdzenia podlegania ubezpieczeniom społecznym na terenie innych krajów członkowskich Unii Europejskiej niż kraj, którego dana osoba jest obywatelem.

Jak już wcześniej wskazano zgodnie z art. 1 lit. j rozporządzenia podstawowego zwrot "zamieszkanie" oznacza miejsce, w którym osoba zwykle przebywa. Nie ulega wątpliwości, że rozporządzenia koordynacyjne na skutek wydania rozporządzenia rozszerzającego mogą być stosowane do pewnych kategorii pracowników – obywatele państw trzecich, pod warunkiem że legalnie zamieszkują na terytorium państwa członkowskiego , nawet jeżeli utrzymują bliskie związki z krajem swego pochodzenia. Nie bez powodu w przepisie art. 1 rozporządzenia rozszerzającego do warunku zamieszkiwania dodano element „legalnie” , zatem ten element musi być także uwzględniany przy odpowiednim stosowaniu art. 11 rozporządzenia wykonawczego.

W rozpoznawanej sprawie analizując spełnienie kryteriów wymienionych także w art. 11 należy zauważyć, I. N. został zatrudniony przez polskiego pracodawcę na podstawie umowy o pracę na czas nie określony, zatem zakładany jest jej ciągły charakter, jest zatrudniony jako kierowca w transporcie i pracę świadczy na terenie Polski (ok. 15%) i innych krajów UE (ok.85%). W przerwach między wyjazdami w trasę przebywa w miejscu zamieszkania w Polsce, gdzie wynajmuje pokój u brata pracodawcy. Ma zapewnione zatem miejsce zamieszkania. Okoliczność, iż przebywa w nim w weekendy wynika z charakteru pracy. Państwem, w którym odprowadzane są podatki od wynagrodzeń jest Polska i tu także został zgłoszony do ubezpieczeń społecznych. Nie zostało w toku postępowania wykazane, aby więzi rodzinne były tak silne, że wykluczają uznanie Polski za kraj jego zamieszkania, rozumiany jako miejsce zwykłego, legalnego pobytu w okresie spornym, wynikającym ze złożonego wniosku, w szczególności sporadyczny pobyt na Ukrainie. Dodatkowo elementy subiektywne tj. zamiar zamieszkania w przemawia za traktowaniem przez niego Polski jako kraju zamieszkania w spornym okresie. I. N. przebywa legalnie na terenie RP i legalnie wykonuje pracę, legitymuje się świadectwem kierowcy wydanym przez Głównego Inspektora Transportu Drogowego na podstawie Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1072/2009 z dnia 21 października 2009 r. dotyczącego wspólnych zasad dostępu do rynku międzynarodowych przewozów drogowych.

Okoliczność, iż pod adresem pracodawcy meldowani byli także inni jego pracownicy – obywatele Ukrainy nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia, bowiem z ustaleń wynika, że pod tym adresem faktycznie zamieszkuje wyłącznie I. N., dla pozostałych adres ten jest wskazywany w celu umożliwienia kontaktu, odbioru korespondencji czy kupna samochodu.

W ocenie Sądu zatem powyższe okoliczności przemawiają za tym, że I. N. legalnie zamieszkuje i pracuje na terenie Polski i na mocy art. 1 rozporządzenia rozszerzającego winny mieć do niego zastosowanie rozporządzenia koordynacyjne. Wykonuje on pracę najemną w kilku państwach członkowskich a więc podlega ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym znajduje się siedziba (lub miejsce wykonywania działalności) przedsiębiorstwa lub pracodawcy - stosownie do art. 13 ust. 1 lit. b Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 czyli polskiemu ustawodawstwu w zakresie zabezpieczenia społecznego.

Przyjęcie odmiennej koncepcji a w szczególności zaakceptowanie stanowiska organu rentowego prowadziłyby do niedopuszczalnego naruszenia podstawowych zasad, jakie towarzyszyły ustanowieniu przepisów koordynacyjnych tj. stwierdzeniu, że I. N. nie podlega żadnemu ustawodawstwu.

Należy także podnieść, iż organ rentowy w żaden sposób nie ustosunkował się do zarzutu płatnika, który podnosił, iż dotychczas organ rentowy wydawał w tożsamych okolicznościach sporne zaświadczenia i nie wskazał, co legło u podstaw zmiany stanowiska.

Mając powyższe na uwadze, Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję o zobowiązał organ rentowy do wydania „zaświadczenia o ustawodawstwie dotyczącym zabezpieczenia społecznego mającym zastosowanie do osoby uprawnionej” na formularzu A1 dla I. N. (1) w związku z zatrudnieniem u W. M. (1), na okres: od dnia 17 maja 2017 r do 5 września 2017 r , od dnia 30 października 2017 r do 16 maja 2018 r – a więc w okresach legalnego pobytu i zamieszkiwania na terenie RP, w związku z posiadanymi wizami. Odwołanie zostało oddalone w pozostałym zakresie – za okres 6 września – 29 października 2017 r , bowiem w tym okresie I. N. nie posiadał wizy, uprawniającej do legalnego pobytu na terenie RP, na podstawie § 1 cytowanego przepisu.

Sąd nie obciążył odwołujących się kosztami postępowania od oddalonej części odwołania na podstawie art. 100 zd. 2 kpc, mając na względzie to, iż ulegli oni tylko w nieznacznej części swojego żądania.